

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

<p>:: :: Kéziratok és szakkérdések :: :: a szerkesztőség címére küldendők.</p> <p>Előfizetési díjakat és hirdetések az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11 :: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::</p>	<p>MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN. Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.</p> <p>Nemtagoknak előfizetési díj: { Egész évre 12 pengő. Fél évre 6 pengő. Külföldre egész évre 16 pengő.</p> <p>Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.</p>	<p>:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: :: Dr. EMIL UNGER.</p> <p>:: Administration: Ungarischer :: Landes Fischerei Verein, BUDAPEST, V. :: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::</p>
<p>Szerkesztőség: Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz. M. Kir. Halélettani és Szenny- vztisztító Kísérleti Állomás</p>	<p>HALÁSZAT (FISCHEREI) FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.</p>	<p>Redaktion: Kgl. Ung. Ver- suchsstation für Fischerei- biologie und Abwässerbe- seitigung Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz.</p>

TARTALOM: Halfogás a zárt víz módjára halászható vizekben. — A tengeri hal vámja. — Az V. nemzetközi limnológiai kongresszus 1930 augusztus 24-31. — Árverési hirdetemény. — A tavak táplálék termeléséről. Prof. A. Seligo. — A halak hideggel való konserválása. Dr. Unger Emil. Újdonságok—Vegyések. — Árjegyzés — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Ein Rechtsfall. — Der Zoll der Seefische — Internationaler Limnologenkongress in Budapest. — Die Nahrungsquellen unserer Seen. — Das Konservieren der Fische durch Kälte. — Vermischte Mitteilungen. — Fischpreise. — Annoncen.

Halfogás a zárt víz módjára halászható vizekben.

A Magyar Állam nevében!

B. I. 2013/14—1930.

A Magyar Királyi Kúria büntető jogegységi tanácsa

a lopás kísérletének vétségével vádolt G. F. ellen a I.-i kir. járásbírótság előtt folyamatba tett ugyanott 1929. évi február hó 25. napján B. 2073/5—1928. szám alatt, a kir. törvényszék által pedig a pótmagánvádoló fellebbezésére 1929. évi június hó 22. napján B. 2034/8—1928. szám alatt jogerős ítélettel elintéztett bűnvádi pert a koronaügyésznek a jogegység érdekében használt perorvoslata folytán 1930. évi június hó 6. napján tartott nyilvános tárgyaláson, melyben Oswald István a m. kir. Kúria másodelnöke, mint a büntető jogegységi tanács elnöke, Szeőke István kir. kúriai tanácselnök, Istvánffy Lajos, Sélley Barnabás, Dicsőfi Sándor, Stocker Antal, Slavek Ferenc, Pazár Zoltán, Mendelényi László, Vitéz Diószeghy Gábor, Kvassay Gyula kir. kúriai bírák vettek részt, a jegyzőkönyvet pedig Perzsián József tanácsjegyző vezette, Finkey Ferenc koronaügyészhelyettes meghallgatása után vizsgálat alá vette és a következő

ítéletet

hozta:

A m. kir. kúria büntető jogegységi tanácsa ki-

mondja, hogy a kir. törvényszék mint fellebbviteli bíróság Bf. 2034/8—1928. számú ítéletével megsértette a törvényt annyiban, amennyiben G. F.-t azért, mert a Balatonban a halfogást azáltal, hogy horgát a Balaton vizébe bevetette, megkezdette, de tettenérése folytán be nem fejezhette, — az 1925: XLIII. tc. 19. §-a alá eső lopás vétségének a Btk. 65. §-a szerint való kísérlete miatt elítélte, holott a vádlott cselekménye csupán a Bn. 51. §-a alá eső tulajdon elleni kihágás kísérletének tényálladékát merítette ki, ami azonban nem büntethető.

Ennek folytán a jogegységi tanács a kir. törvényszék ítéletét a Bp. 442. § utolsó bekezdése értelmében megsemmisíti és a kir. járásbírótság felmentő ítéletét hatályába visszahelyezi s a lefizetett pénzbüntetést a vádlottnak visszafizetni rendeli.

Indokolás:

A b.-i csendőrörs feljelentette G. F. vádlottat amiatt, hogy 1928. évi június hó 24. napján B.-n fürdés alkalmával botra akasztott horgát térdig érő vízben bedobta a Balatonba, de halat nem fogott, mert odajött a csendőr és a horgot tőle elvette.

E tényállás alapján a I.-i kir. járásbírótság 1929. évi február hó 25. napján B. 2073/5—1928. szám alatt hozott ítéletével a vádlottat az ellene az ügyészségi megbízott által lopás vétségének kísérlete miatt emelt vádalól a Bp. 326. § 2. pontja értelmében felmentette azzal

az indokolással, hogy csak előkészületi cselekmény történt, hogy a lopás tényálladékanak alkotó elemét képezi az érték megállapítása, mely nélkül e bűncselekmény vagy annak kísérlete nem állapítható meg, amit igazol az is, hogy ha a vádlott csak 10 P értéken aluli hálnak a lopását kísérli meg, bűncselekményt nem követ el, mert a tulajdon elleni kihágásnak nincs kísérlete.

A pótmagánvádló fellebbezése folytán a k.-i kir. törvényszék mint fellebbviteli bíróság 1929. évi június hó 22. napján B. 2034/8—1928. szám alatt hozott ítéletével a járásbíróság ítéletét a Bp. 385. § 1. a) pontjában körülírt semmisségi okból megsemmisítette és vádlottat bűnösnek mondotta ki az 1925 : XLIII. tc. 19. §-ába ütköző lopás vétségének a Btk. 65. §-a szerinti kísérletében, melyet azáltal követett el, hogy B.-n 1928. évi június hó 24-én a m. kir. földművelésügyi minisztérium 12.222/V. B. 1927. számú rendeletével zárt víznek nyilvánított Balaton tó vizéből a halászatra jogosított Balaton Halászati Részvénytársaság engedélye nélkül a halfogást megkezdte azáltal, hogy horgát a Balaton vizébe bevetette, de a halfogást rajta kívül álló azon okból, hogy a horgászason a b.-i csendőrzár által tetten-éretett — be nem fejezhette s ezért őt az 1925 : XLIII. tc. 19. §-a, a Btk. 339. § I. bekezdése, 66. §-a és a II. Bn. 3., 5. és 6. §-ai alapján 20 pengő pénzbüntetésre ítélte avval az indokolással, hogy a vádlott azáltal, hogy halfogásra alkalmas eszközzel, egy másfélméteres botra kötött horoggal halászott, a halfogást, vagyis az 1925. évi XLIII. tc. 19. §-ába írt bűncselekmény véghezvitelét megkezdte. Ez a cselekmény — a törvényszék álláspontja szerint — abban különbözik a lopástól, hogy a törvény nem a már tulajdonából vagy birtokából való jogtalan elvételt, hanem a jogtalan halfogást bünteti; ez tulajdonképpen lopásnak tekintendő cselekmény, mely a lopásról szóló törvényes rendelkezés szerint büntetendő. A Bn. 51. § rendelkezései — a törvényszék álláspontja szerint — azért nem nyerhetnek alkalmazást, mert jelen esetben nem hallopás, hanem az engedély nélküli halfogás a tényálladási elem.

II. A koronagyógyész perorvoslata szerint a kir. törvényszék határozata két okból törvénysértő.

Először azért, mert a halászejeg váltása nélkül *unalomúzésből* vagy *szórakozásból* való horgászás csak az 1925 : LXIII. tc. 20. § a) pontjában meghatározott kihágásnak tekinthető s lopási kísérlet (19. §) csak akkor állapítható meg, ha a tettes tényleg megkezdte a hal megfogását, vagy ha a horoggal halászott és a hal horgára akadt s azt magának megtartani akarja, ez pedig a vádlott esetében nem történt meg.

De törvénysértő a perorvoslat szerint a törvényszék határozata azért is, mert a vádlott tevékenységéből nem tűnik ki, hogy ő mily mennyiségű halat óhajtott volna fogni s úgy in dubio pro reo elvéhez ragaszkodva csak azt lehetne terhére megállapítani, hogy 10 P-t meg nem haladó értékű élelmicikket akart eltulajdonítani, ez pedig csupán kihágás (Bn. 51. §) kísérlete volna, ami nem büntethető.

III. A kir. Kúria a törvénysértést a következő okokból állapította meg. A halászati lopás és halászati kihágás közötti különbség nem abban van, hogy a tettes kedvtelésből, szórakozásból halászik-e vagy nem, hanem abban, hogy a halászás zárt vízben, illetve zárt víz módjára halászható vízben történik-e vagy nyílt vízben.

Amint ugyanis az 1925 : XLIII. tc. (Hn. Halászati novella) miniszteri javaslatának indokolása megállapítja (ad. l. §): „A hal csak a nyílt vizekben uratlan jószág“ s az ily vizekben való halászás csupán a törvény 20.

§-a alá eső kihágás. A zárt vízben levő hal ellenben a zárt víz tulajdonosának a tulajdona, mert a törvény 1. §-a értelmében a zárt víz (1888 : XIX. tc. 13. §) medrének tulajdonjoga az ily vízben levő halakra is kiterjed. Ennek folyománya az, hogy a zárt vizekből való jogosulatlan halfogás nem halászati kihágás, hanem a 19. §-a értelmében mint vagyoni elleni cselekmény a lopásról szóló törvényes rendelkezések szerint büntetendő. Ugyanígy büntetendő a 19. § értelmében az is, aki zárt víz módjára halászható vízből a halászatra jogosítottnak engedélye nélkül fog halat. A 9500/1926. F. M. számú rendelet 75. §-a szerint ugyanis az olyan halászati társulat, amely a tónak vagy különálló holtágnak halászatára alakul, a földművelésügyi minisztertől engedélyt kérhet arra, hogy a halászatot úgy gyakorolhassa, mint a zárt vizekben. (Hn. 5. §.)

A Balaton Halászati Részvénytársaság a m. kir. földművelésügyi miniszternek 1927. évi június hó 14. napján 12.222/1927. V. B. sz. a. kiadott rendeletével engedélyt kapott arra, hogy a Balaton zárt víz módjára halászhassa s *így kétségtelen, hogy a Balatonban való halfogásra nem a nyílt vizekben való halászásra vonatkozó kihágási szabályok* (Hn. 20. §), *hanem a törvény 19. §-a vonatkozik.*

A törvény azonban az elkövetési cselekményt a két szakaszban különbözőleg jelöli meg. Amíg a 20. § a) pontja szerinti kihágást az követi el, aki (nyílt vízben) engedély nélkül halászik, addig a 19. § szerint az büntetendő, aki (a zárt vízből vagy zárt víz módjára halászható vízből) a halászatra jogosítottnak engedélye nélkül halat fog. Amíg a halászás alatt a Hn. 2. §-ához írt min. indokolásából, a Hn. 23. és 24. §-aiból s a földművelésügyi miniszternek egy konkrét ügyben hozott 42.297/1905. számú ítéletéből kitűnőleg nemcsak az eredményes halfogást (Hn. 2. § második bekezdés), hanem már az ezt célzó — bár eredménnyel nem járó — cselekményt is értik s ezért a sikertelen halászás cselekményét a közigazgatási gyakorlatban nem kísérletnek, hanem befejezett kihágásnak minősítik, — addig a Hn. 19. §-ában említett halfogás egy szűkebb körű fogalom, amely a hálnak horogra, hálóba, varsába jutását feltételezi s amelyre a törvény értelmében a lopásról szóló törvényes rendelkezések alkalmazandók.

A kir. törvényszéknek az az álláspontja, hogy az ily cselekmény abban különbözik a lopástól, hogy a törvény nem a más tulajdonából vagy birtokából való jogtalan elvételt, hanem a jogtalan halfogást, mint sui generis delictumot bünteti, — éppen azért téves, mert a törvény (Hn. 19. §) az ily cselekményekre kifejezetten a lopásról szóló törvényes rendelkezések alkalmazását rendeli s indokolásában utal a Btk.-nek a kísérletre, részességre és orgazdaságra vonatkozó rendelkezéseire is.

A Hn. 19. §-ának ily módon való szövegezése azonban — bár e szakasz alkotásával a törvényhozásnak a célja éppen az volt, hogy a zárt vizekben való halászás szigorúbb megtorlásban részesüljön — azt eredményezi, hogy az ily vizekben *horoggal* való eredménytelen halászás (szemben a nyílt vizekben való halászással) rendszerint nem büntethető akkor, ha az eset körülményeiből *nyilvánvaló*, hogy a tettes legfeljebb egy 10 P-n aluli hal kifogását tervezte. A hal ugyanis élelmicikk, a 10 pengőt meg nem haladó élelmicikk lopása pedig a Bn. 51. §-a értelmében kihágás, melynek kísérlete a Kbt. 26. §-a értelmében nem büntethető s mert a legritkább esetben állapítható meg az, hogy a tettes 10 pengőnél nagyobb értékű hal fogását kezdte meg.

Ezen álláspont helyessége mellett szól a m. kir

földművelésügyi miniszternek a zárt vizekben elkövetett hallopások ügyében az alsófokú rendőri büntető bíróságok által követendő eljárás tárgyában 65.916/1914. II. B. 2. szám alatt kiadott körrendelete, mely a hallopási cselekmények minősítésénél utal a Bn. 51. §-ára és a Bn. 48. §-ában felállított értékhatárra.

Mindezek szerint tehát törvénytörő a kir. törvényszék határozata, mely ezekre az értékhatárookra s illetve a Bn. 51. §-ára és a Kbtk. 26. §-ára tekintet nélkül mondotta ki bűnösnek a vádlottat lopás vétségének kísérlében.

A koronaügyész perorvoslata folytán tehát a törvénytörést megállapítani s a vádlottat a koronagyűző indítványa értelmében felmenteni kellett.

A kir. Kúria a vádlottat azért nem mondotta ki bűnösnek a Hn. 20. § a) pontja alá eső kihágásban, mert ez a szakasz csak a nyílt vizekben való halászás esetében alkalmazható.

Budapest, 1930. évi június hó 6. napján.

Dr. Oswald István sk. kir. kúriai tanácselnök, Dr. Mendelényi László s. k. elöadó.

A tengeri hal vámja.

A m. kir. minisztériumnak 1930. évi 3150. M. E. számú rendelete a vámtarifáról szóló 1924. évi XXI. tc. 2. §-a alapján tett intézkedésekről. (Lásd Budapesti Közlöny 1930. évi július 10-i 155. számát.)

4. §.

A vámtarifáról szóló 1924. évi XXI. tc. 2. §-ának első pontjában nyert felhatalmazás alapján a m. kir. minisztérium elrendeli, hogy az előbb említett törvény mellékletét képező vámtarifá alábbi tételeit a következő módosításokkal kell alkalmazni:

296. t. sz.: Tengeri hal... 100 kg-ként 50 aranykorona.

Jegyzet: Tengeri hal konzervgyártási célokra külön engedély alapján a rendeleti úton megállapítandó feltételek és ellenőrzések mellett... vámentes.

Budapest 1930. évi július hó 9-én.

Gróf Bethlen István s. k.
m. kir. miniszterelnök.

Az V. nemzetközi limnológiai kongresszus. (1930 aug. 24—31.)

Gyönyörű magyar nyárvégi időben folyt le a lapunk augusztusi számában már előzetesen ismertett nemzetközi édesvíztudományi kongresszus, melynek programját a magyar előkészítő bizottság részéről Hankó Béla dr. debreceni egyetemi tanár mint ügyvezető elnök, Maucha Rezső dr. kísérletügyi főadjunktus, főtitkár és Unger Emil dr. kísérletügyi főadjunktus, titkár dolgozták ki.

Augusztus hó 22-én elsőnek a svéd *Einar Naumann dr.* érkezett Budapestre. A huszonkét államból jelentkező, mintegy 170 tag legtöbbször 23-án, illetve 24-én érkezett. Ezen a napon reggel 9 órakor nyitotta meg a nemzetközi összejövetelt *Gévay Wolff Nándor* kultuszminiszteri államtitkár, a halaszthatatlan egyéb elfoglaltság miatt távolmaradt, *gróf Klebelsberg Kunó* kultuszminiszter, díszelnök helyett.

Az elhangzott üdvözlő beszédek után a nemzetközi összejövetel szervezete a következőképpen alakult

meg. Elnök: *A. Thienemann* (Plön, Németország). Alelnökök: *Hankó Béla* (Debrecen), *Mauritz Béla* (Budapest), *Winkler Lajos* (Budapest). Titkárok: *F. Lenz* (Plön, Németország), *Maucha Rezső* (Budapest).

Szakosztályok:

I. Szakosztály: *Általános limnológia.* Elnök: *Kolkwitz* (Berlin, Steglitz). Alelnökök: *Banta* (New-York), *Chappuis* (Kolozsvár), *Gelei* (Szeged), *Polimanti* (Perugia, Olaszország), *Sernow** (Moskva), *Winkler* (Budapest), *Zavrel* (Brno). Titkárok: *Kulmatycki* (Bydgoszcz, Lengyelország), *Schäferna* (Prága).

II. Szakosztály (tókutatás). Elnök: *Naumann* (Lund, Svédország). Alelnökök: *Entz* (Tihany), *Halbfass* (Jena), *Hankó* (Debrecen), *Järnefelt* (Helsinki, Finnország), *Stankovic* (Belgrád), *Yoshimura* (Tokyo, Japán). Titkárok: *Ozolins* (Usmu, Lettország), *Rzoska* (Poznan, Lengyelország).

III. Szakosztály (halak, halászat). Elnök: *Roule* (Páris). Alelnökök: *Alm* (Stockholm), *Haempel* (Bécs), *Riikola* (Tartu, Észtország), *Spiczakov* (Krakkó), *Surbeck* (Bern). Titkárok: *Kreitmann* (Thonon, Franciaország), *Unger* (Budapest).

Bizottságok: Kémiai standardizáló bizottság. Elnök: *Winkler* (Budapest). Szakirodalmi bizottság. Elnök: *Naumann* (Lund). Légi (aeronautikai) limnológiai bizottság. Elnök: *Wasmund* (Langenargen, Németország).

Az igen nagy számú szakosztályi előadással e helyen nem foglalkozhatunk. Csúpan a fontosabbak címeit említjük.

I. Szakosztály:

1. *Schostakowitsch W.* (Lenigrád): „Die Bedeutung der Untersuchungen der Bodenablagerungen der Seen für die Klimatologie.“
2. *Thienemann A.* (Plön): „Die Verwendung der Leika Kamera bei limnologischen Excursionen und Forschungsreisen.“
3. *Utermöhl H.* (Plön): 1. „Neue Wege in der quantitativen Erfassung des Planktons, einschliesslich des Ultraplanktons.“ (Mit Demonstration.)
4. *Bevilaqua—Borsody B.* (Budapest): „Die Süßwasserforschungen des Grafen Luigi Ferdinando Marsili da Bologna in Ungarn 1686—1699.“ (Le opere limnologiche del Conte Luigi Ferdinando de Marsili da Bologna.)
5. *Dudich E.* (Budapest): „Die Wiederherstellung des Mosaikpanzers bei den Gammariden nach der Häutung.“
6. *Entz G.* (Tihany): „Bemerkungen über das Protistenplankton der Umgebung Budapest.“
7. *Feuerborn J.* (Münster): „Rhizocephalen und Polychäten aus dem Süßwasser von Java und Sumatra.“
8. *Hoffmann W. E.* (Canton, China): „Studies on the Bionomics of the Water Bug *Lithocercus Indicus* (Hemiptera, Belostomatidae) in China.“
9. *Kolkwitz R.* (Berlin, Steglitz): „Erläuterung eines von Herrn Kolbe (Berlin) konstruierten Prüflotes.“
10. *Kulmatycki W. J.* (Bydgoszcz): „Über das Vorkommen von *Corophium curvispinum* forma devium und *Carinogammarus Roeselii* im Notecgebiet.“

* Az orosz tagok a kongresszuson nem jelentek meg, de táviratban üdvözlőket küldtek.

11. *Pákh E. dr.* (Szeged): „Flagellaten in der Umgegend von Szeged und die Mannigfaltigkeit derselben.“
12. *Schäferna K.* (Prága): „Über das Vorkommen seltener Phyllopora Anostraca in Böhmen.“ (Mit Kino-Aufnahmen.)
13. *Wasmund E.* (Langenargen): „Luffahrt und Limnologie.“
14. *Wolsky S.* (Tihany): „Über ein Hautsinnesorgan der gemeinen Süßwasserassel.“ (Asellus aquaticus L.)

II. Szakosztály:

1. *Halbfass W.* (Jena): „Wie werden die tieferen Wasserschichten von Seen und Meeren mit atmosphärischen O₂ angereichert?“
2. *Hustedt F.* (Bremen): „Die Diatomeenflora im Grundschlamm tropischer Seen.“
3. *Kol E.* (Szeged): „Die Limnologie eines Sodasees der Grossen Ungarischen Flachebene.“
4. *Lenz F.* (Plön): „Untersuchungen über die vertikale Verteilung der Bodenbewohner im Tiefensediment von Seen.“
5. *Maucha R.* (Budapest): „Sauerstoffsichtung und die Seetypenlehre.“
6. *Naumann E.* (Lund): „Haupttypen der Gewässer in produktionsbiologischer Hinsicht.“
7. *Stankovic S.* (Belgrád): „Sur les particularités limnologiques des lacs égéens.“
8. *Surbeck G.* (Bern): „Über das Schichtungsphänomen im Plankton eines eutrophen Sees.“
9. *Thienemann A.* (Plön): „Tropische Seen und Seetypenlehre.“
10. *Viets K.* (Bréma): „Tiefenverteilung einiger Hydracarien in norddeutschen Seen.“

III. Szakosztály:

1. *De Drouin de Bouville.* (Bouville): „Le format des carpes.“
2. *Dvorák B.* (Libejovice u. Netolic): „Ernährung und Wachstum der Karpfenbrut.“
3. *Gandolfi Hornyold* (Freiburg): „La taille des plus petites anguilles femelles du Lac de Tunis.“
4. *Haempel O.* (Bécs): „Biologische und fischereiliche Typen der Alpenseen.“
5. *Järnefelt H.* (Helsinki): „Die Verunreinigung der Gewässer durch Flössung.“
6. *Kreitmann L.* (Thonon, Haute Savoie): „Contribution a l'étude des caractéristiques des passes a poissons.“
7. *Kulmatycki W. J.* (Bydgoszcz): „Über das Vorkommen und die Biologie des Huchens.“ Salmo hucho im Czeremoszfluss.
8. *Roule L.* (Párizs): „La faune ichthyologique actuelle des eaux douces de la France, considérée dans ses espèces autochtones et acclimatées.“
9. *Rössler E.* (Zágráb): „Fünf Jahre jugoslawische teichwirtschaftliche Versuchsstation.“
10. *Stepan W. J.* (Wodnany): „Erschöpfung des Stoffes in Teichen.“
11. *Unger E.* (Budapest): „Alter und Wachstum der zwei Zanderarten des Balatonsees.“
12. *Wasmund E.* (Langenargen): „Flossenabnormitäten bei Coregonen.“

A halászati szakosztályban szép számmal voltak képviselve a külföldi halászati és haltenyésztési kitünő-

ségek *G. Alm* (Stockholm), *Surbeck* (Bern), *Willer* (Königsberg), *Wolgemuth* (Dresden), *Wundsch* (Berlin).

A kémiai standardizáló bizottságban rendkívül nagy sikere volt *Winkler Lajos* budapesti egyetemi tanár szakelőadásainak: „Limnológische Feld-verfahren“ és „Für limnologische Zwecke geeignete halbmikro Laboratoriums-Schnellverfahren.“

Programmszerűen folytak le a kongresszus tiszteletére rendezett bankettek és kirándulások is, melyeken a legjobb hangulat uralkodott mindvégig.

Meggyőződésünk az, hogy *Thienemann* elnöknek elismerő szavai, melyek szerint a Nemzetközi Limnológiai Egyesület eddig megtartott összes gyűlései közül a budapesti volt a legsikerültebb, több volt egyszerű udvariasságnál. Őszinte szívből fakadó elismerése volt ez hazánk szépségeinek és kulturájának, az igaz magyar vendégszeretetnek és a magyar rendezők önzetlen fáradozásának is. Biztosak vagyunk benne, hogy Magyarországnak újabb igaz barátjaiként távoztak el a kongresszus azon résztvevői is, akik ezúttal jártak először magyar földön. Pedig a legtöbbször ilyen volt. Hisszük azonban, hogy sokan közülük újra meg fogják látogatni hazánkat, amint ezt meg is fogadták! Ez a kongresszus, mint a hazai idegenforgalom propagandája is elsőrendű sikerrel záródott.

Dr. Unger Emil.

Hirsch Imre okleveles gazda

Magyarország és Horvát-Szlavonország legkiválóbb tógazdaságaiban szerzett 17 éves praksisa alapján, vállalja **tógazdaságok berendezését, kezelését, haltermékek bel- és külföldi értékesítését, feles és részes tógazdaságok számadásainak szakszerű vezetését és ellenőrzését, halászati üzemtervek, etetési előirányzatok, kihelyezési és lehalászási tervek készítését, valamint haltakarmányok beszerzését** az ország bármely részében

Debrecen, Szent Anna u. 35. (Telefón 24.)

Szolnok-vidéki alsótiszai halászati társulat.

69. 1930. szám.

Árverési hirdetmény.

A Szolnok-vidéki alsótiszai halászati társulat a kötelekébe tartozó Besenyszög, illetve Tiszapüspöki község északi határától Tiszaujfalu, illetve Csépa község déli határáig terjedő Tisza medrekben — Szajól község holt-Tisza kanyarjának kivételével — a fenti határok közé eső összes átmetszések és kanyarulatokban a társulati érdekelteket megillető halászati jogok gyakorlását az alábbi üzemszakaszokra osztva 1931. évi január hó 1-től 1936. évi december hó 31-ig terjedő egymásutáni hat évre szóbeli és írásbeli versenytárgyalás útján haszonbérbe adja.

Az üzemszakaszok a következők:

I. üzemszakasz: Besenyszög és Tiszapüspöki községek északi határától Szolnok város és Tószög község déli határáig terjedő 1124 kat. hold 14 négyszögöl,

II. üzemszakasz: Rákócifalva és Tiszavárkony községek északi határától Cibakháza és Jászkarajenő községek déli határáig terjedő 1064 kat. hold 339 négyszögöl,

III. üzemszakasz: Nagyrév és Ó-Kécske községek északi határától Tiszaujfalu és Csépa községek déli határáig terjedő 1610 kat. hold 1377 négyszögöl vízterületeken megillető halászati jogokkal.

A lepecsételt, felbélyegzett zárt ajánlatok legkésőbbben 1930. évi október hó 24-én déli tizenkét óráig nyújtan-dók be gróf Bolza József halásztársulati elnök úrnál: Tisza-kürtön. A borítékon jelzendő:

„Ajánlat a Szolnok-vidéki alsótiszai halászati társulat I., II. vagy III. üzemszakaszának halászati joghaszonbérletére.“

Mind a három üzemszakaszra egy ajánlat is beadható.

A szóbeli árverés 1930. évi október hó 28-án délelőtt fél kilenc órakor kezdődik Szolnokon, a vármegyeház emeleti kis tanácstermében. A szóbeli árverésről a közgyűlés által kiküldött bizottság jegyzőkönyvet vesz fel.

A beérkezett és pengőértékben megtett zárt ajánla-tokat a szóbeli árverés után a közgyűlés által kiküldött bizottság bontja fel és azokat végleges döntés végett az október hó 28-án délelőtt 11 órakor tartandó közgyűlés elé terjeszti.

Versenytárgyalási és haszonbérleti feltételeket, ajánlati és haszonbérszerződési mintát az érdeklődők: Eisenkolb Frigyes társulati igazgató úrnál — Szelevényen — szerezhetnek be s ugyanott bővebb felvilágosítást is nyerhetnek.

A jelen hirdetményben kitett területek nagyságáért a társulat felelősséget nem vállal.

Kelt: Tiszakürt, 1930. évi augusztus hó 21-én.

gróf Bolza József s. k.
társulati elnök.

A tavak táplálék termeléséről.

Irta: Prof. A. Seligo (Danzig.).

A kolloidális anyagok közé tartoznak legelőször is a fehérjék, melyekből az élőlények testei és ezek el-halásakor keletkező bizonyos szerves anyagok állanak. Így például a növényi rostok elbomlásakor képződő ú. n. barna humuszanyagok; de ebbe a csoportba tartozik az agyag, a mész krétaformája és sok más anyag is, melyek az élők világában jelentőséggel bírnak.

Ezeknek a vízben nem oldható csak duzzasztható anyagoknak egyik leginkább lényeges tulajdonsága az, hogy roppant apró részecskékre széjjel oszolva, az igen nagy számú, de egyenként nagyon apró részecskék összes felülete és ezáltal az anyagban levő erők hatása hatalmasan megnövekedik. Ezt a következő megfontolással tehetjük érthetővé: Egy darab agyagrögöcske — mondjuk — megfelel egy kockának, melynek éle 1 cm hosszú. Ennek a kockának 1 köbcéntiméter térfogata és 6 négyzet-centiméter felülete van. Ha ezt az agyagkockát (képzeletben) ezer apró kockára vagdaljuk széjjel, melyek mindegyikének éle egy milliméter hosszú lesz, az agyag eredeti összes tömege ezáltal természetesen nem változik meg ugyan, ámde minden egyes apró kockának 6 négyzetmilliméter felülete lévén, mind az ezer apró kockának 6000 négyzet-milliméter, azaz 60 négyzetcentiméter lesz az összes fel-ülete. A kocka élének egy tizedre való csökkentése tehát az összes felület tízszeres növekedésével jár együtt. A felület növekedésével azonban arányosan nő az anyag-ban tevékenykedő erők hatóképessége. Könnyen megért-hető lesz ez az állításunk, ha a szóbanforgó kockában, illetve annak felaprózott részeiben a kifelé ható erők egyik legismertebbjét: a fényt képzeljük el működésben. A fény, melyet a még osztatlan kocka fehéren izzó állapotban ki-sugározhat, megfelel a 6 négyzetcentiméteres felületének. Az ezer apró kocka azonban együttesen tízszer akkora fényt sugároz ki. Természetesen az erő maga a tömeg felaprózása által nem növelhető. Csupán annak *ható-képessége* növekedik, de a hatás időtartama ennek meg-

felelő mértékben csökken; de a tömeg képes arra, hogy a beleadott erő felhasználása (kisugárzása) után új erőt, pl. bizonyos új melegmennyiséget tizedrésznyi idő alatt vegyen fel, mint amennyi időt az osztatlan kocka erre igényelne. Az erőfelvétel és kiadás a tömegnek tömeg-részecskékké való felaprózásával tehát növekedik. Ahogy a *kifelé* ható erő hatékonysága vagy intenzitása növekedik, ugyanez áll a *testfelé* ható erőkre is. Ide tartozik a vonzó erő, mely pl. abban nyilvánul, hogy a felület folyékony és gáznemű testeket magához von és hosszú ideig meg-tart, mint ez pl. az illatos anyagokról ismeretes, melyek, ha egyszer megtapadtak, sokáig a felületen maradnak. A kolloid anyagok nagy mértékben bírják ezeket a saját-ságokat. Ezért hosszú időre megkötik a növényi tápláló-anyagokat s a környező víznek azokat teljesen nem adják át, csak akkor, ha élőlények, mint pl. hajsza-lyökök, moszatok, gombák, baktériumok, hatnak ez anyagokra. Innen van az, hogy a humusszal vagy agyag-gal benseőleg kevert földtalaj termékenységgel tűnik ki; nem a humusz vagy az agyag életet a növényeket, hanem az ezen anyagok által megkötött és a növényeknek át-adott tápláló sók. Mivel ilyenféle anyagok a vízmeder talajában is tömegesen összegyűlhetnek, a vizek táplálék-termelésében is nagy a jelentőségük.

A víz csak folyékony állapotában hat a talaj anyagaira. A hőfoknak aránylag nem is nagymérvű csökkenése által szilárd halmazállapotú (jég), hőemelkedés folytán pedig gáznemű lesz (gőz). A jégben a víz legkisebb tömeg-részecskéi olyan közel vannak egymáshoz, hogy kölcsön-ösen összetartják egymást; a folyékony halmazállapotú vízben ezek a részecskék egymáshoz képest eltolódhat-nak és pedig annál inkább, minél melegebb a víz. Ide-oda mozognak is ezek a részecskék, anélkül azonban, hogy egymástól elszakadnának. Gázneművé válva azonban a víz legkisebb tömegrészecskéi egymást taszítják és az a törekvésük, hogy egymástól minél távolabb helyez-kedjenek el. Hogy a folyékony víz részecskéi még egy-másfelé törekszenek, ez a cseppképződésből látható, mert szabadon lebegve vagy lefelé csüngő helyzetben vagy pedig valamely át nem nedvesíthető felületen — pl. be-lalajozott tüveglapon (*A fordító.*) — a kicsi víztömeg gömb-alakúvá húzódik össze. A vízrészecskéknak eme kölcsön-ös vonzódása ott, ahol a víz a levegővel határos, tehát a felszínen, természetesen csak befelé irányulhat, ami azzal a következménnyel jár, hogy a folyékony testek felülete sűrűbb, mint a belsejük. Hasonló ez a helyzet némileg a kupolás boltozathoz, melynek köveit a lefelé irányuló nehézségerő tartja össze és a felületének külön-ös szilárdságot ad. Így a víz felszíne is meglehetősen szilárd, úgyannyira, hogy egyszerűen *vízhártyáról* beszél-hetünk, amelyen szilárd apró testek megmaradnak, anél-kül, hogy a fenékre süllyednének — [akkor is, ha fajsúlyuk a vízénél *sokkal nagyobb*. Így pl. jól ismert az az érdekes kísérlet, hogy egy varrótú némi óvatossággal, hogy a *vízhártyát be ne szakítsuk*, egy pohár víz felszínére fek-tethető. Előzően megmágnesezve az ilyen vízre fektetett varrótú iránytűnek is használható. (*A fordító.*)] — s amelyen sok apró állat szaladgálni, táplálkozni egymást üldözni és megfogni képes. A mi szempontunkból ez a víz-hártya, amely mindenütt megvan, ahol a vízfelület a levegő-vel érintkezik, csak annyiban bír fontossággal, amennyiben úgy a levegő felé eső felületén, mint a víz belseje felé forduló alsó részén élőlények hordozója lehet, mely élő-lények részben sajátos életközösséget (biocoenosisokat) alkothatnak. Fontos azonban az is, hogy a vízhártyáról a vízrészecskék párolognak, mintegy kiugrálnak és a levegőbe jutva légneműekké válnak. Annál több víz-

részecske teszi meg ezt, minél melegebb a víz és minél szárazabb a levegő. Ugyancsak fontos, hogy a vízrészecskek eközben a víz melegének egy részét magukkal viszik, miáltal a víz felszíne állandóan lehül. A víz felszínéről való párolgással, túlnyomóan tehát a tenger felszínéről, kezdetét veszi a víz körútja a levegőn és a földön át vissza az óceánba.

Folyt. köv.

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcel-lázását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.

VIII., József-körút 43. sz. II.
TELEFÓNSZÁM: József 429—22.

A halak hideggel való konzerválása.

Írta: Unger Emil dr.
m. kir. kísérletügyi főadjunktus.

A) Hideg levegőn való fagyasztás.

Előkészítés. A halakat a fagyasztás előtt megvizsgálják. Amerikában a jó és rossz halak általános ismerető jeleit nyolc pontba foglalják az alábbiak szerint:

jó halak:

1. Szag: halszagú.
2. Szemek: tiszták, nem ráncosak, nem beesettek.
3. Kopolyúk pirosak, tiszta nyálkával fedettek; kopolyúfedők alatt is friss halszag érezhető.
4. Színezet: élénk, tiszta.
5. A hús kemény; egészen friss halak teste merev; ujjnyomások nem maradnak meg a testen, nyálka jelen van és tiszta.
6. A hasfalak érintetlenek.
7. Izomszövet fehér.
8. A hügyó rózsaszínű, nem kidudorodó.

rossz halak.

1. Szag: savanyú, rothadó.
2. Szemek: zavarosak, ráncosak, vagy beesettek.
3. Kopolyúk sötétbarnák vagy szürkék, nyálka rajtuk felhős, kopolyúfedők alatti szag savanyú, kellemetlen.
4. Színezet: elhalványodott.
5. A hús lágy, petyhüdt; ujjnyomások mélyedésekként megmaradnak; nyálka hiányzik vagy zavaros, felhős vagy zsinegszerű.
6. A hasfalak gyakran beszakadtak, zsigerek kilátszanak.
7. Izomszövet rózsaszínű pirosas, különösen a hátrinc körül.
8. A hügyó barna, kidudorodó.

Az ilyen általános ismertetőjegyek azonban nem teljesen alkalmasak mindenfajta haláru minőségének pontos megítélésére, mert egyes halfajok jóságának külön ismertető jegei is vannak. Minőség szerint ezenkívül első, második és harmadik osztályú árut is megszoktak különböztetni, míg a negyedik osztályba olyan halakat sorolnak, amelyeket fagyasztásra már nem fogadnak el.

Fagyasztás előtt az azonos fajú halakat nagyság szerint is csoportosítani szokták. Általában a nagy halakat egyenként, az apróbbakat pedig szegletes, lapos fém-edényekbe helyezve csoportosan szokták fagyasztani.

A fagyasztást esetleg a halak kizsigerelése és lefejezése előzi meg, amikor is nagy gond fordítandó a

vérnek a testüregből való eltávolítására. Fontos a vesék teljes eltávolítása. Tapasztalatok szerint enélkül sok vér marad vissza, amely könnyebben indul romlásnak, mint a halhús.

Fagyasztás előtt főként a kizsigerelt halakat tiszta vízvezeteki folyóvízben bőségesen kimossák. Ezzel a vízzel nem szabad takarékoskodni, mert különben baktérium táptalajjá válik, többet árt, mint használ. Ha nem áll rendelkezésre bőven teljesen kifogástalan vízvezeteki víz, úgy jobb a halakat mosatlanul fagyasztani.

A fagyasztóhelyiségek és a fagyasztás.

Maguk a tulajdonképpeni fagyasztóhelyiségek aránylag kisterjedelmű, hosszú, keskeny szobák. Az amerikai halhűtőházakban több ilyen fagyasztó hely szokott lenni, s ezek mindegyikében 15—40 ezer font hal helyezhető el fagyasztásra egy-egy alkalommal. A kisebb hosszúságú szobák egymás mellett szoktak lenni, hogy a hőszigetelés könnyebb legyen. Kis hűtőhelyiségek azért is alkalmasabbak mint egy nagy, mert a fagyasztás ideje alatt állandóan zárva maradhatnak az egyes kis helyiségek, melyek már megteltek halakkal, míg ha egyetlen nagy helyiség szolgál csak fagyasztás céljaira, akkor az ajtók kinyitogatása kisebb mennyiségű halak bevitele és kihozatala céljából sokszor elkerülhetetlen és ez hőemelkedést okoz.

Alkalmas a hűtőhelyiségek előtt egy előszoba, vagy folyosó, melyből valamennyi hűtőhelyiség nyílik. Gyakran ez az előszoba (folyosó) szolgál a glazúrozás céljára is.

A fagyasztó szobák két oldalán elhelyezett csőrendszerben cirkulál a hűtőfolyadék. Legtöbbször sóoldatot (kalciumklorid) hűt az ammonia és ez az utóbbi cirkulál a fagyasztó szobák csőrendszerében. Olykor magát a folyékony ammoniát vezetik be a fagyasztóhelyiségek csőrendszerébe.

A hűtendő halak edényekbe rakva vagy anélkül vaslapokon a csőrendszerre, mintegy polcokra helyezve fagnak meg. Amerikában a halaknak a fagyasztóhelyiségbe való szállítására olykor gépberendezések szolgálnak, s az ajtóba vágott kisebb ajtókon keresztül juttatják be a halakat, hogy nagyobb melegmennyiség az ajtónyitással beáramló levegővel be ne tódulhasson a hűtőhelyiségekbe.

Hőszigetelőként a melegebb helyekkel szomszédos falak, padlók és mennyezeteken kb. 15/cm vastag parafaréteget alkalmaznak. Fontos, hogy az ajtók szorosan záródjanak. A hűtőfolyadéknak minél nagyobb felületet képező csőrendszerben kell lehetőleg gyorsan cirkulálnia, hogy a fagyasztás minél rövidebb idő alatt történjék meg. Ugyanezen célból fontos, hogy a hűtőszoba már a halak behelyezése előtt is hideg legyen. A halakat tartalmazó edényeket nem szabad egymás fölé két sorban rakni, hanem mindeniknek külön kell a hűtőcsöveken—mint polcokon—feküdnie, hogy a hőelvonás a lehető legnagyobb felületen történhessen. A fagyasztóhelyiségek hőfoka, hacsak lehet, sohasem magasabb 0° Fahrenheit, azaz —17.7° C-nál. Hogy ez elérhető legyen, a hűtő sóoldat hőfokának —10° és —20° F között kell ingadoznia. (—23.3° és —28.8° C között.) Ezen alacsony hőfokokat európai hűtőházakban nem igen szokták alkalmazni.

Kisebb halak (alacsony szegletes edényekben ritkán fedéllel, legtöbbször enélkül) 24—48 óráig maradnak a fagyasztó helyiségben. Igen nagy halakat a padlóra fektetve, esetleg felfüggesztve fagyasztanak, ami gyakran 2—4 napot is igénybe vesz.

Fagyasztás után a halak glazúrozása, majd elraktározása következik. Az elraktározás nagy hűtőraktár-ter-

mekben történik vagy ládába csomagolva vagy pedig a halakat tömbökbe rakják egészen a termék mennyezetéig, helyet hagyva az időnkénti vizsgálat megejtésére és az újra való glazúrozás elvégzésére.

A raktár-termék hőfoka Amerikában legfeljebb 8° F szokott lenni (−13.3° C), de gyakran 0° F (−17.7° C), mert csak ez az igen alacsony hőfok és a jó glazúrozás biztosít a nagyobb zsírtartalmú halak avasodása ellen, ha a raktározás hosszú ideig tart. Európai halhűtőházak raktár-terméinek hőfoka is magassabb ennél.

B) Az Ottensen-féle eljárás.

Bármily kitűnő legyen is a levegőn való fagyasztásra szolgáló berendezés, amint már említettük, a fagyasztás mégis lassú ahhoz, hogy a jégkristályok képződését főleg nagyobb, s így lassabban átfagyó halakban elkerülhetővé tehetné. A fagyasztás gyorsítását és fagyasztás közben a káros jégkristály képződés megszűnését akkor érhetjük el csak biztosan, ha igen hideg és gyorsan cirkuláló sóoldattal a halakat érintkezésbe hozzuk, s a bennük levő hőmennyiség minél nagyobb részét ily módon gyorsan elvezetjük. Ha a halakat közvetlenül a hűtőfolyadékba helyezzük, akkor ez utóbbi természetesen csak olyan sóoldat lehet, amely teljesen ártalmatlan és íze is elviselhető. E feltételeknek pedig csakis a konyhasó felel meg. Más só csak akkor használható (pl. kalciumklorid), ha a fagyasztandó halakat védőburkolatban (a hal formájához némileg alkalmazkodó vékony fémhüvelyekben) süllyesztjük az oldatba.

Mindkét módszert már *Ottensen* előtt, a múlt század kilencvenes éveiben próbálták alkalmazni, s ilyen eljárást többen is szabadalmaztattak. (*Hesketh és Marcet*, 1889., *Henry Rouart*, 1898., *Rappleye* 1899., *T. D. Kyle*, 1905., *I. R. Henderson*, 1910., 1913.) Utánuk a norvég *N. Dahl* következett, akinek szabadalma gyakorlati kivitelre is került. E módszer azonban, melynek lényege jég és konyhasó keverékéből származó hideg sóoldatnak a halakra való szivattyúzása, csak kis mértékben terjedt el, mert inkább csak rövid ideig raktározandó halak esetében vált be. Igen nagy sikert ért el azonban a dán *A. I. A. Ottensen* Európa több államában 1913-ban, Amerikában pedig 1915-ben szabadalmazott halfagyasztó eljárása, mely azóta a legszélesebb körű elterjedtségnek örvend. Az említett korábbi eljárások eseteiben ugyanis a hallal fagyasztás közben közvetlen érintkezésben levő sóoldatból kisebb-nagyobb mennyiség a halba behatolt. Ez kifogásolható volt, mert a hal ízét a só károsan befolyásolja. Ámde még ennél is sokkal nagyobb baj volt az, hogy csekély mennyiségű sónak a haltest felszíni részeibe való behatolása is *igen megnehezítette* a fagyasztás utáni oly annyira szükséges *glazúrozást*. A haltest felületi szöveteinek fagyáspontja a behatolt sótartalom miatt csökken s így a *jéglazúr nem tapadt a halhoz*.

Ottensen segített ezeken a bajokon. Hogy miképpen, ez a sóoldat alább leírt tulajdonságainak ismertetéséből fog világosan kitűnni.

Közismert tény, hogy meleg víz több sót tud feloldani, mint ugyanolyan mennyiségű hideg víz. Ha meleg (pl. 40° C) vízben annyi konyhasót oldunk fel, amennyit az a bizonyos mennyiségű víz feloldani egyáltalán képes (telített oldat) és ezt a szilárd sót egyáltalán nem tartalmazó 40°-os oldatot *lehűlni engedjük*, a só egy része kristályos alakban kiválik az *oldatból*, amely tehát a lehűlés következtében *gyengébb lesz*. Ha a rendes szobahőmérséklet alá is tovább hűtjük, még több só fog kiválni kristályos, szilárd alakban, tehát a folyékony sóoldat még gyengébb sótartalmúvá válik. A kísérlet

további hűtéssel folytatható, mindig több és több kristályos sócsapadék képződésével az edényben mindaddig, amíg — 21.2° C hőmérsékletéhez nem jutunk. *Ezen a hőfokon azonban az eddig folyton gyengült folyékony sóoldat szilárd tömeggé fagy*. E végső fokon a sóoldat 22.42 százalékos konyhasót tartalmaz.

Végezhetünk hasonló kísérletet nem telített, hanem igen híg, pl. egy-két százalékos sóoldattal is, melyet ha fagypontra kezdünk el, igen érdekes, az előbbeni kísérlet közben tapasztaltakkal ellentétes jelenséget figyelhetünk meg a lehűlés során. A sóoldat a fagypontra (0° C) még változatlan marad (fagyáspont csökkenés). 0°-nál alacsonyabb hőfokon azonban ez esetben is kristályok kicsapódását tapasztalhatjuk, s ez a csapadék növekszik a további hűtéssel, éppúgy, mint a fenti kísérlet alkalmával láttuk. A különbség azonban igen nagy, mert a csapadék-kristályok most *nem konyhasóból*, hanem *tiszta jégből képződnek*, ami azt jelenti, hogy az oldatból a *víznek mind nagyobb és nagyobb része válik ki* hűtés közben szilárd halmazállapotban, az oldat pedig e közben természetesen folyton erősebb lesz, műszóval a sóoldat koncentrációja a hűtéssel növekedni fog.

Ezt a második kísérletet is ugyanaddig folytathatjuk, mint az első; a folyékony rész mindig kevesebb lesz és végre 22.42 százalékos sóoldattá erősödik, a többi ezalatt mind *tiszta vízből álló jéggé* fagyott ki az oldatból.

(Folyt. köv.)

ÚJDONSÁGOK—VEGYESEK.

Zimmer Ferenc ünneplése.

Ritka szép ünneplésben volt része múlt hó 25-én Zimmer Ferenc választmányi tagtársunknak. Ekkor ülte meg ugyanis, működésének negyvenévés és vállalata eredetének száztizéves évfordulóját.

Ha figyelembe vesszük, hogy ma már igen ritka az olyan család, mely egy üzletet generációkon keresztül vezetett és bírt, kénytelenek vagyunk meghajtani az elismerés zászlaját, e család, de különösen annak feje Zimmer Ferenc előtt, kinek legnagyobb érdeme van abban, hogy ez a cég nem csak ismert és becsült, hanem jól megalapozott pillérekben nyugszik.

Az ő ünnepe a mi ünnepünk is. Halásztársadalmunk osztatlan készséggel sietett az ünnepelt üdvözlésére, annál is inkább, mert mint egyesületünk választmányi tagja hosszú időn át kemény és harcos katonája volt szerény táborunknak. Az ő páratlan agilitása, mindenkorai áldozatkészsége, sok akadályon vitte keresztül egyesületi érdekeinket. Fiatalos hevénél, csak önzetlen munkálkodása volt nagyobb.

Negyven év hosszú idő egy munkás életben. Gyakran éri az embert a sors bántó keze. Mily öröm lehet tehát, ha a Mindenható kegye övezi azt a munkás embert, kiről elmondhatjuk, hogy dolgozott.

Augusztus hó 25-én tiszteletére ünnepi vacsora volt, amelyen a Kereskedelmi Miniszter úr képviselétében báró Kéthly Károly, min. tanácsos, a főváros részéről Vajna Ede tanácsnok, az Országos Halászati Felügyelőség részéről Fischer Frigyes min. o. tanácsos jelentek meg. Képviselve voltak még az Orsz. Iparegyesület, a TESZ, a Kereskedelmi és Iparkamara, a Baross-Szövetség, az OMKE, a Föv. Ker. Egyesülete. Jelen voltak még: báró Inkey Pál, Goszthonyi Mihály, Purgly Pál, Iklódy Szabó János, Dr. Kovács Vilmos, Purgly László, Dr. Lukács Károly, stb. Egyesületünket báró Szurmayer Sándor és Répássy Miklós képviselték, kik közül Répássy alelnökünk köszöntötte ritka meleg szavakkal az ünnepeltet. A számos felköszöntő beszéd között első volt báró Kéthly, min. tanácsos, aki bejelentette, hogy a Kormányzó Úr Öföméltósága legfelsőbb elhatározásával az ünnepeltet kereskedelmi főtanácsossá nevezte ki. A bejelentés osztatlan örömet keltett, mert mindenki meg volt győződve arról, hogy a legmagasabb kegy igazán arra érdemes férfitüntetett ki.

Rendkívül megalapozott volt az Orsz. Iparegyesület ezüst érmének és a Társadalmi Egyesületek Szövetsége érdemkeresztjének átnyújtása is. Ezek a tények mind azt bizonyítják, hogy Zimmer Ferenc érdemeit széleskörűben méltányolják és elismerik.

Köszöntjük érdemes tagtársunkat igaz halászüdvvél és kérjük a Teremtőt adjon neki erőt és egészséget egy újabb jubileum tisztes megünneplésére.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő Rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi Rt.-től nyert értesítés szerint *augusztus* hó folyamán a *nagybani* halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty	{	nagy	2:30—2:40 P
		közép	2:10—2:20 "
		kicsi	2:00—2:10 "
Édesvízi jegeltponty	{	nagy	1:40—2:00 "
		közép	1:40—1:60 "
		kicsi	0:80—1:60 "
Balatoni fogassüllő	{	I. oszt.	— — — "
		II. oszt.	6:00 "
		III. oszt.	4:00 "
		IV. oszt.	4:00 "
Dunai süllő	{	I. oszt.	5:00 — "
		II. oszt.	3:00—3:60 "
		III. oszt.	2:20—3:00 "
		IV. oszt.	1:60—2:80 "
Harcsa (jegelt)			2:40—3:60 "
Csuka	{	nagy	1:30—2:40 "
		kicsi	0:80—1:60 "
Compó			— — — "
Márna			0:90—1:60 "
Kecsege			2:40—4:00 "
Kárász			— — — "
Őn			1:00—1:60 "
Balatoni keszeg			0:50—0:70 "

Forgalom rövid élénkség után igen gyenge, irányzat lanyhuló.

A lap kiadásáért felelős: **Dr. Unger Emil.**

**MAGYAR
TÓGAZDASÁGOK R-T
BUDAPEST V., Széchenyi-u. 1.**

Több mint 6000 kat. hold terjedelmű tógazdaságaiból az alábbi helyeken: Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csór, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Órspuszta, Pellérd, Sárd, Sáregres, Sárszentmiklós, Somogyszentmiklós, Szabadbattyán, Tápiószecső, Tüsképuszta, Varászló **szállít tenyésztésre nemestőrzsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa fogassüllő-ivadékokat és fogassüllő-ikrát.**

TELEFON
■ AUT. 122—37.

**HALKERESKEDELMI
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG**

TELEFÓN: { Kőzponti vásárcsarnok: Automata 854—48.
Fiókküzet: V., József-tér Automata 816—79.
Iroda: VIII., Hornyánszky-utca 18. József 335—39.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő- és jegelt halat.

**ZIMMER FERENC
BUDAPEST, IX., KŐZPONTI VÁSÁRCSARNOK.**

BARTA LIPÓTNÉ

HALKERESKEDŐ

TELEFÓNSZÁM

IRODA: AUT. 850—71.
ÜZLET: AUT. 855—84.

**BUDAPEST IX.,
KŐZP. VÁSÁRCSARNOK.**

**HALBIZOMÁNYI ÉS
HALÉRTÉKESÍTŐ**

R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS

BUDAPEST

Telep és iroda: Elárúsító hely: Kőzponti iroda:
IX, Csarnok-tér 5 IX, Kőzp. vásárcsarnok V, Széchenyi-u 1
T.: Aut. 122—37

Telefónszám:

Nappal ■
Aut. 856-36.
Éjjel ■
Aut. 105-32.
Szállítási osztály: József 348-48.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok r.t. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt

Bizományi eladásokat kedvező feltételek mellett vállal el.
Telefónszám: Aut. 866—19.

Steiner Márkus
hálnagykereskedő Budapest,
IX. kerület, Kőzponti vásárcsarnok.

Veszek és eladok bármily mennyiségű élő- és jegelt halat.
Iroda: IX. ker. Erkel-utca 11.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, para-fa-alattság, rebzsínór minden mennyiségben kapható

**ÁDÁM MIKSA
R.-T.-NÁL BUDAPEST**

Főüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefón: Aut. 843—10.

Fiókküzet: VII. Thököly-út 16 szám
A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefón: József 361—71.